

РЕШЕНИЕ

№ 10515

гр. София, 02.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 05.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анастасия Хитова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Христина Христова, като разгледа дело номер **12215** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба от А. Б. М., подадена от адв. Р. Х., с която е предявен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ срещу Дирекция за национален строителен контрол /ДНСК/ за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 260.00 лв. – заплатен адвокатски хонорар за съдебно обжалване на Наказателно постановление /НП/ № Пл-04-04/18.05.2018 г. на началник на регионален отдел „Национален строителен контрол“ П. при Регионална дирекция за национален строителен контрол Северозападен район / РО „НСК“ П. при РДНСК СЗР/, ведно със законната лихва върху сумата, считано от деня на влизане в сила на съдебното решение- 23.02.2019 г., до окончателното ѝ изплащане, както и сторените по делото разноски.

В исквата молба се поддържа, че посоченото НП е отменено с Решение № 997 от 20.12.2018 г. на Районен съд Плевен по нахд № 2049/2018 г., влязло в сила на 23.02.2019 г. За осъществяване на процесуално представителство и защита пред РС Плевен срещу НП е използвана адвокатска помощ, за която е заплатено възнаграждение в размер на 260 лв. въз основа на договор за правни услуги от

30.06.2018 г. Представено е банково извлечение от 02.07.2018 г. Позовава се на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк.дело № 3/2004 г. на ВКС и Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълк.дело № 2/2016 г. на ВАС. Ищцата претендира, че са изпълнени предпоставките по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за имуществени вреди общо в размер на 260 лв., ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на решението на РС Плевен и сторените в настоящето производство разноски.

В ОСЗ ищцата не се представлява.

Ответникът – Дирекция за национален строителен контрол /ДНСК/, не депозира писмен отговор по исковата молба.

В ОСЗ ответникът се представлява от юрк. С., който оспорва исковата претенция като неоснователна и недоказана. Счита, че претърпените от ищцата имуществени вреди не представляват пряка и непосредствена вреда от действията на държавния орган. Сключването на договор за правна защита и съдействие с адвокат е личен избор на ищцата и същата не е обвързана от закона да извърши това действие, за да участва в съответното административнонаказателно производство пред РС Плевен. Моли искът да бъде отхвърлен.

Софийска градска прокуратура, чрез своя представител, дава заключение за основателност на исковата претенция.

Административен съд София град, след като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от изисканото нахд № 2049/2018 г. по описа на РС Плевен, същото е образувано по жалба на А. Б. М. срещу НП № Пл-04-04/18.05.2018 г. на началник на РО „НСК“ П. при РДНСК СЗР, с което ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 250 лв.

В кориците на делото на РС Плевен (л.177, гръб) се съдържа договор за правни услуги от 30.06.2018 г., с който А. Б. М. е упълномощила адв. Р. Х. от АК Я. да изготви и подаде жалба срещу НП № Пл-04-04/18.05.2018 г. на началник на РО „НСК“ П. при РДНСК СЗР, както и да я представлява пред съответния компетентен съд. Според документа за услугата е договорено и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 260 лв, което следва да се заплати по банков път. По делото са представени и списък на разноските /л. 177/ и платежно нареждане от 02.07.2018 г. /л .179/, удостоверяващо заплащането на уговореното възнаграждение.

С Решение № 997 от 20.12.2018 г. на Районен съд Плевен по нахд № 2049/2018 г. е отменено НП № Пл-04-04/18.05.2018 г. на началник на РО „НСК“ П. при РДНСК СЗР. Решението е влязло в сила като необжалвано на 23.02.2019 г.

Предвид така установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищцата) включва в кумулативна даденост:

1. наличие на акт на държавен орган и неговата незаконосъобразност, установена с влязло в сила съдебно решение;
2. наличие на причинена вреда и нейния размер;
3. причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилия вредоносен резултат.

В случая не е спорна първата предпоставка – с влязло в сила съдебно решение е отменено НП № Пл-04-04/18.05.2018 г. на началник на РО „НСК“ П. при РДНСК СЗР, издадено при и по повод изпълнение на административно-наказателна дейност. Въвеждането на възможност за присъждане на разноски в производствата по ЗАНН с новата разпоредба на чл.63д, ал.3 ЗАНН (ДВ, бр.94 от 29.11.2019 г.) е след датата на последното по делото съдебно заседание пред РС Плевен на 31.10.2018 г., когато за жалбоподателката А. Б. М. последно е съществувала възможност да претендира разноски. Поради това очевидно новата разпоредба на чл.63д, ал.3 ЗАНН не е могла да бъде използвана пред РС Плевен за обезщетяване на сторените съдебни разноски в производството.

С Решение № 997 от 20.12.2018 г. на Районен съд Плевен по нахд № 2049/2018 г. спорът е решен в полза на ищцата – жалбоподател в производството по ЗАНН, респ. противната страна (ДНСК по смисъла на чл.205, ал.1 АПК и чл. 221, ал. 1 ЗУТ), неоснователно предизвикала с поведението си правния спор, следва да понесе отговорността за разноски. В този смисъл са задължителните указания в Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС - при предявени пред административните съдилища искиове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон. При този изход на съдебния спор на обезщетяване подлежат сторените във всяка фаза на съдебното производство разноски за адвокатско възнаграждение.

Вярно е, че ползването на адвокатска помощ не е задължителна предпоставка за обжалване на НП, но е обичайна практика. Логично и разбираемо е да се прибегне до ползване на експертни правни знания във връзка със съдебното оспорване на неблагоприятния санкционен акт. Потърсената адвокатска помощ и заплатеният адвокатски хонорар са пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновен и че неговите права са накърнени неправомерно от административно-наказващия орган.

По силата на чл. 36, ал. 1 Закона за адвокатурата (ЗА) адвокатският труд е възмезден. Размерът на възнаграждението следва да бъде справедлив, обоснован и да преследва легитимни цели. Към датата на представения пред РС Плевен договор за правна защита и съдействие е в сила редакция на чл.18, ал.2 от Наредба № 1/2004 г. на минималните размери на адвокатските възнаграждения, според която за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв. Договореното и заплатено от ищцата възнаграждение по нахд № 2049/2018 г. на РС Плевен в размер на 260 лв. е под този минимален размер и напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора пред РС Плевен, както и на извършените от адв. Р. Х. процесуални действия – изготвяне на жалбата до РС Плевен, явяване в ОСЗ на 21.09.2018 г. и подаване на молба от 30.01.2018 г. във връзка с насрочено открито съдебно заседание.

Според мотивите на ТР № 1/2017 г. на ОСС на ВАС, спазвайки принципа на справедливост и съразмерност, следва да се присъди само и единствено такъв размер

на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - за "обоснованост и справедливост", т.е. възнаграждението да е съразмерно на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството. В случая тези изисквания са спазени, като адвокатското възнаграждение е определено под минималния размер.

Според решаващия състав на АССГ претендираното обезщетение следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на отменителното съдебно решение на 23.02.2019 г. - т.4 на Тълкувателно решение № 3/2004 г. по тълк.д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС. Освен това присъждането на законна лихва е законна последица от предявения иск.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата направените в настоящото производство разноски за държавна такса в размер на 10 лева за държавна такса и за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева /л. 42/. Размерът на договорено възнаграждение е в минималния предвиден в чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/2004 г., отговаря на легитимни цели, явява се справедлив и обоснован и същевременно зачита сложността на делото.

По изложените съображения, Административен съд София град, 24 състав
РЕШИ :

ОСЪЖДА Дирекция за национален строителен контрол да заплати на А. Б. М., на основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, обезщетение за имуществени вреди в размер на 260 лева, представляващи направени разходи за адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване пред Районен съд Плевен на Наказателно постановление № Пл-04-04/18.05.2018 г. на началник на регионален отдел „Национален строителен контрол“ П. при Регионална дирекция за национален строителен контрол Северозападен район, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 23.02.2019 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Дирекция за национален строителен контрол да заплати на А. Б. М. сторените в настоящето производство разноски в размер на 410 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: